

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4163/04
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, изјављеној против решења Министарства за капиталне инвестиције - Шумадијски округ у Крагујевцу, бр. 220-356-37/04-04 од 14.09.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције - Шумадијски округ у Крагујевцу, бр. 220-356-37/04-04 од 14. 09. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења грађевинског инспектора Инспектората за грађевинску инспекцију - Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Крагујевац број III-11-356-153/04 од 18.08.2004. године, којим је наложено тужиљи, као инвеститору, да поруши изведене радове на грађењу објекта наведене у диспозитиву првостепеног решења, као и све будуће радове на објекту на КП бр. аа, вв и гг КО ВВ, који се гради без одобрења за изградњу и пријаве почетка изградње објекта, односно извођења радова, односно главног пројекта.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), тужиља истиче да јој није омогућено да учествује у првостепеном и другостепеном управном поступку, због чега је дошло до погрешно и неправилно утврђеног чињеничног стања, јер се увидом на лицу места очигледно види да се не ради о изградњи објекта у смислу Закона о планирању и изградњи, и то члана 2. став 1. тачка 22, већ се ради о оградни која иде ивицом парцела наведених у диспозитиву решења првостепених органа, па предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима, изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао:

Тужба је основана.

Из списка произлази да је грађевински инспектор првостепеног органа у поступку инспекцијског надзора, поступајући по службеној дужности у смислу члана 140. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 47/03), дана 17.08.2004. године, увидом на лицу места, утврдио да је тужиља без одобрења за изградњу и пријаве почетка изградње објекта, односно извођења радова и главног пројекта, извела радове на грађењу објекта у Улици ___ на КП бр. аа, вв и гг КО ВВ, описане у диспозитиву првостепеног решења. Инспектор је у скраћеном поступку, на основу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97...31/01), а у складу са одредбом члана 141. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, наложио рушење наведеног објекта.

Првостепени орган је о извршеном прегледу сачинио записник број III-11-356-153/04 дана 17. 08. 2004. године. Решавајући по жалби тужиоца на првостепено решење, тужени орган је жалбу одбио као неосновану, уз образложење да је првостепено решење донето у свему у складу са законом и без повреде правила поступка.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да је истим повређен закон на штету тужиље. Ово стога, што је решење првостепеног органа донето у скраћеном поступку, применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку, чиме је повређено право странке на учешће у поступку сходно одредбама члана 9. и члана 133. истог Закона, а које повреде није отклонио ни тужени орган оспореним решењем. По мишљењу овога суда, у конкретном случају није било места примени одредбе члана 131. Закона о општем управном поступку, тј. доношењу решења којим се наређује странци рушење изведених радова без њеног учешћа у поступку. Првостепени орган се за доношење таквог решења позвао на одредбу тачке 2. става 1. члана 131. Закона о општем управном

поступку, којом је прописано да орган може по скраћеном поступку решити управну ствар непосредно, ако се стање ствари може утврдити непосредним увидом, односно на основу службених података којима орган располаже, а није потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса. Првостепени орган је у образложењу свог решења навео да је решење донето у скраћеном поступку, с обзиром на то да се стање ствари могло утврдити непосредним увидом, а да се странка није одазвала на уредно достављен позив ради саслушања у овој управној ствари. Тиме је образложење првостепеног решења донето уз битну повреду одредбе члана 199. став 2. Закона општем управном поступку, јер не произлази из чињеничног стања у списима. Првостепени орган није могао непосредним увидом на терену да дође до закључка да се објекат гради без одобрења у смислу члана 88. Закона о планирању и изградњи. У списима не постоје докази о томе да је првостепени орган позивао тужиљу, односно њеног пуномоћника, ради саслушања у овој управној ствари, како то првостепени орган наводи у записнику о инспекцијском надзору од 17. 08. 2004. године и образложењу првостепеног решења. Диспозитив првостепеног решења, којим се наређује рушење свих будућих радова на објекту, је донет противно члану 198. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, јер је нејасан и недовољно одређен да би решење могло бити извршиво, па се мора усагласити са одредбама члана 141. став 2. Закона о планирању и изградњи.

Решавајући по жалби тужиље, изјављеној на решење првостепеног органа, тужени орган у оспореном решењу није ценио наводе тужиље да није позивана да учествује у првостепеном поступку, због чега је оспорено решење захваћено битном повредом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку која је од утицаја на решење ствари.

Из наведених разлога не може да се прихвати закључак туженог органа да је правилно поступио првостепени орган доносећи решење којим се налаже рушење тужиљиног објекта у скраћеном поступку. У поновном поступку је потребно отклонити повреде правила поступка на које је указано, правилно и потпуно утврдити одлучне чињенице, а затим, правилном применом материјалног прописа, донети правилно и на закону засновано решење.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је, применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 02. 2006. године, У. број 4163/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ